

Arrest

nr. 234 896 van 6 april 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 23 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 maart 2020.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat N. DIRICKX en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 31/01/2020
Overdracht CGVS: 19/02/2020*

Dit dossier betreft een situatie waarvoor artikel 57/6, §2 van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat bij voorrang een beslissing wordt genomen. Op basis van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, werd er een versnelde procedure toegepast in dit dossier.

U werd door een medewerker van het Commissariaat-generaal via een videoconferentie in het Nederlands gehoord op 28 februari 2020, van 09.50 uur tot 12.12 uur. Uw advocate, meester Nathalie Dirickx, woonde het persoonlijk onderhoud bij.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Surinaams staatsburger, afkomstig uit Paramaribo. U trad op drieëntwintigjarige leeftijd toe tot het Surinaamse leger waar u de rang van korporaal bekleedde tot aan uw laatste vertrek uit Suriname.

Sinds 2010 kreeg u in uw hoedanigheid als militair steeds vaker de opdracht om op het platteland en buiten de normale posten van het leger opdrachten te vervullen. Zo moest u bijvoorbeeld personen uit bepaalde gebieden verjagen en bewakingsopdrachten uitvoeren. U beseftte dat dit niet langer het normale soldatenwerk was en dit louter de privébelangen diende van enkele belangrijke figuren. U wilde liever niet meer dergelijke opdrachten uitvoeren en weer meer in de stad werken. U heeft ook verschillende malen getracht om uw ontslag in te dienen maar dit werd telkens geweigerd. Uiteindelijk besloot u om in 2014 naar Europa te reizen en te kijken of u er uw leven weer kon heropbouwen. U bezocht zo Nederland, België en Frankrijk. Na een verblijf van zes weken keerde u terug naar Suriname. U vroeg verlof aan van uw werk bij het leger in 2016 en verbleef iets meer dan twee maanden in Frans-Guyana vooraleer u terugkeerde naar Suriname. U vroeg het volgende jaar opnieuw verlof aan en verliet Suriname voor de laatste keer op 9 oktober 2017 met behulp van een visum voor Nederland. U reisde eerst naar Frans-Guyana waar u vervolgens het vliegtuig nam naar Parijs. U reisde vanuit Frankrijk door naar België waar u op 10 oktober 2017 arriveerde.

Na uw definitief vertrek uit Suriname kreeg u verschillende uitnodigingen van het leger om u terug aan te melden. Sinds uw vertrek zijn er nog zes à zeven keer militairen naar het huis van uw moeder gekomen met de boodschap dat u zich terug diende aan te melden bij het leger. Ze gaven u uitnodigingen tot verweer af. Ondertussen zijn er ook enkele voormalige collega's van u vermoord in Suriname.

U verbleef in België bij uw Nederlandse vriendin E. C. K. in Antwerpen. U deed drie aanvragen tot gezinshereniging met haar. Doch, deze werden steeds verworpen. Op 25 november 2019 werd bij een controle door agenten van de politiezone Antwerpen vastgesteld dat u zich illegaal op het Belgische grondgebied bevond. U werd hierna overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Merksplas. Op 19 december 2019 mislukte een eerste poging om u naar Suriname terug te leiden daar u zich er in laatste instantie tegen verzette. Op 30 januari 2020, vijf dagen voor de tweede verwijderingspoging die gepland stond voor 4 februari 2020, verzocht u in België om internationale bescherming. In geval van terugkeer naar Suriname vreest u gearresteerd en gefolterd of gedood te worden door de militaire politie wegens desertie. U vreest ook door het leger drugs te worden toegediend waardoor u een zwerver zal worden en u uw geloofwaardigheid zal verliezen.

In uw administratief dossier bevindt zich een kopie van uw huidig paspoort, uitgereikt op 17 april 2019 met een geldigheidsduur van vijf jaar, alsook een kopie van een vorig paspoort, uitgereikt op 23 december 2013 met een geldigheidsduur van vijf jaar met daarin een Schengenvisum dat u werd toegekend door de Nederlandse ambassade op 26 februari 2014 en geldig was van 16 maart 2014 tot 16 mei 2014. Verder legt u nog volgende gekopieerde documenten neer: uw militair paspoort; uw arbeidsovereenkomst bij het leger; een communicatie in verband met een loons- en graadverhoging; diploma's en attesten van uw werk in het leger; de toestemming van het leger om naar het buitenland te reizen in 2014; een eerste en tweede uitnodiging tot verweer wegens afwezigheid van het leger; uw verlofaanvraag in 2016; drie internetartikels betreffende omgekomen militairen en negentien internetartikels inzake het leger in Suriname.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u slechts een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw teruggedrijving of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdelen, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek. U diende namelijk pas een verzoek om internationale bescherming in nadat de Belgische autoriteiten hadden beslist u vast te houden en hadden beslist om u van het grondgebied te verwijderen, nadat u eerder geen gevolg had gegeven aan bevelen om het grondgebied te verlaten dat u betekend werd op 22 juni 2018, op 19 maart 2019 en op 24 oktober 2019, en nadat u zich verzet had tegen een repatriëringspoging op 19 december 2019.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst kan er gewezen worden op de vaststelling dat uw houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst kan en mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming, quod non in casu. Hoewel u reeds op 10 oktober 2017 aankwam in België verzocht u niet onmiddellijk om internationale bescherming. Toen u op 22 juni 2018, op 19 maart 2019 en op 24 oktober 2019 een bevel werd betekend om het grondgebied te verlaten, liet u eveneens na de Belgische autoriteiten om internationale bescherming te verzoeken. Evenmin maakte u uw vrees kenbaar toen u op 25 november 2019 werd aangehouden door de politie. Integendeel, toen u onmiddellijk na uw arrestatie gevraagd werd om welke redenen u niet naar uw land van herkomst was teruggekeerd of kan terugkeren, antwoordde u slechts dat u een verblijf hebt aangevraagd in België. U gaf aan naar België te zijn gekomen om hier samen met uw vriendin te verblijven (Formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling, 25 november 2019, vragen 2 en 3). Pas op 30 januari 2020 – i.e. vijf dagen voor de tweede poging om u naar Suriname te repatriëren, meer dan twee maanden na uw opsluiting in het Centrum voor Illegalen te Merksplas en meer dan twee jaar nadat u in België aankwam en uw Nederlands visum verlopen was – verzocht u om internationale bescherming. Geconfronteerd met dit laattijdig verzoek gaf u aan dat u op een andere manier trachtte in België te verblijven en verscheidene keren een aanvraag tot gezinshereniging had ingediend maar deze telkens werden geweigerd (zie notities persoonlijk onderhoud d.d. 28/02/2020 op het CGVS, hierna CGVS, p.11,16). U wilde tevens uw verleden in Suriname als soldaat achter u laten en dacht dat door in het buitenland erover te praten u uw verblijfskansen zou verkleinen (CGVS p.11). Nadien stelt u dan weer dat u niet wist dat u bescherming kon aanvragen (CGVS p.11,16). Dat u doorheen uw verblijf van twee jaar in België niet gehoord zou hebben van de mogelijkheid om internationale bescherming aan te vragen is allerminst aannemelijk. Uw wijzigende argumenten volstaan geenszins om het laattijdig karakter van uw verzoek om internationale bescherming te rechtvaardigen. Hieruit blijkt slechts dat uw verzoek louter is ingediend teneinde de uitvoering van een op handen zijnde beslissing die tot uw verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdelen. Een dergelijke houding kan slechts gezien worden als een ernstige indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Als dusdanig relateert deze vaststelling op voorhand reeds de ernst en de geloofwaardigheid van de door u geschetste vrees bij terugkeer op bijzonder ernstige wijze.

U verklaarde Suriname te hebben verlaten omdat u de opdrachten die u als militair werden toegewezen niet meer zag zitten (CGVS p.8-9). U moest zich buiten de normale posten van het leger begeven in het binnenland, er mensen verjagen en bewakingsopdrachten uitvoeren teneinde de privébelangen van hooggeplaatste figuren te verzekeren (CGVS p.8-9,13). U besloot om Suriname definitief te verlaten en pleegde desertie uit het leger. U vreest als gevolg van uw desertie bij een terugkeer gearresteerd en gedood of mishandeld te worden (CGVS p.9).

In de eerste plaats dient opgemerkt te worden dat u merkwaardig slecht op de hoogte bent van de mogelijke straf die u boven het hoofd zou hangen voor desertie. U heeft er immers geen idee van welke strafrechtelijke vervolging u boven het hoofd hangt (CGVS p.11). Het mag verbazen dat u in uw jarenlange verblijf in het buitenland uw mogelijke straf nooit zou hebben opgezocht. Uit het administratief dossier blijkt dat deze informatie vrij beschikbaar is op het internet. U was bovendien al sinds voor 2014 het idee genegen om het leger te verlaten (CGVS p.13,16). Uw stelling dat u de praktijk

wel kent maar de theorie niet, kan geen verschoning bieden (CGVS p.11). Uw onwetendheid over uw mogelijke straf tast reeds de ernst van uw beweerde vrees aan.

Vooreerst moet er op gewezen worden dat u uw vele pogingen om het leger te verlaten middels ontslag niet aantoot (CGVS p.10). U beweert dat u heel veel keren poogde om u ontslag in te dienen maar dat het u steeds geweigerd werd. Hoewel u telkens een schriftelijke aanvraag indiende antwoordt u op de vraag naar een schriftelijk spoor van uw pogingen om ontslag te nemen dat u niets kan voorleggen omdat ze uw verzoeken niet in overweging namen (CGVS p.10). Evenmin probeert u aan de hand van objectieve informatie uw these te staven dat ontslag nemen uit het Surinaamse leger niet mogelijk is. Dat u niet kan aantonen dat u daadwerkelijke pogingen deed om uit het Surinaamse leger ontslagen te worden schaadt het geloof in uw voorstelling dat u als deserteur een zware straf vreest bij terugkeer naar Suriname. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u vreest om gedood of tijdens uw detentieperiode 'platgespoten' te worden met drugs en u vervolgens een zwerver zal worden en uw geloofwaardigheid zal verliezen (CGVS p.9-10). U berust zich eveneens op louter blote beweringen die u dus niet aantoot. Evenmin beschikt het CGVS over informatie over dergelijke praktijken. Uw argumentatie dat u geen enkele ex-militair kent die normaal uit het leger kwam, kan hier niets aan bijbrengen. Des te meer omdat u er geen concrete voorbeelden van kan geven (CGVS p.10). Daarenboven kan er uit de stukken die u wel neerlegt geenszins opgemaakt worden dat bij terugkeer naar Suriname uw rechten zouden geschonden worden of dat u geen of een oneerlijk proces zou krijgen. Uit de eerste en tweede uitnodiging tot verweer (zie ingediende documenten nrs 6 en 9) blijkt enkel dat u wordt opgeroepen aangezien u ongeoorloofd afwezig was en dat dit consequenties met zich meebrengt. Uw plichtsverzuim door deze afwezigheid vormt een grond voor ontslag waartegen u in verweer kon gaan, zo staat er te lezen. U wordt louter opgeroepen tot verweer. Opvallend genoeg riskeert u dus ontslagen te worden, hetgeen u net wou bereiken. Er kan uit deze documenten dan ook niet worden opgemaakt dat u wegens desertie disproportioneel gestraft zou worden of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. Indien u werkelijk verschillende keren trachtte uw ontslag in te dienen, en u vervolgd zou worden omwille van desertie en hierdoor zal worden gefolterd, zoals u toch beweert, mag verwacht worden dat u dit zou kunnen staven met meer elementen dan enkel (ontoereikende) verklaringen en twee oproepingsbrieven tot verweer.

De internetartikels die u voorlegt over de omgekomen collega-militairen zijn niet van die aard om bovenstaande constatering te veranderen (zie ingediende documenten nr 7 en 11). Mario Vlijter kwam om tijdens zijn werk voor het Directoraat Nationale Veiligheid in een goudkamp tijdens een gewapende overval van een bende Brazilianen, aldus het eerste artikel. Jozef Dankoi kwam volgens het tweede artikel vermoedelijk om door een misdrijf. Het derde artikel maakt enkel gewag van twee militairen die omkwamen bij een bootongeval. De militairen hadden hun post verlaten zonder toestemming. Uit het laatste artikel blijkt trouwens dat militairen wel vaker hun post ongewettigd verlaten om elders geld bij te verdienen. Tot slot hebben de autoriteiten vijf andere betrokken militairen reeds verhoord en is het onderzoek nog lopende. Het laatste artikel handelt over het verdacht overlijden van een ex-militair. In dit artikel wordt geen melding gemaakt van desertie en er kan evenmin uit opgemaakt worden dat de Surinaamse autoriteiten betrokken zouden zijn bij zijn overlijden. Deze drie artikels kunnen uw beweringen over desertie uit het Surinaamse leger of de bestraffingswijze van desertie door het Surinaamse leger op geen enkele wijze staven.

Daarnaast alludeert u met uw verwijzing naar een bestaan als zwerver op een moeilijke socio-economische situatie waarin u terecht zou komen in Suriname. Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat u uw middelbare schooldiploma hebt behaald en nadien negen jaar hebt gewerkt in het leger tot aan uw vertrek en dit als chauffeur en gewondenverzorger (CGVS p.6). U heeft in België tevens werk gevonden en er als machineoperator gewerkt (CGVS p.6). Van u, een gezonde volwassene man, die zelfstandig zijn vlucht uit zijn thuisland organiseerde en jaren in het buitenland zijn plan kon trekken, kan verwacht worden dat hij bij een terugkeer naar Suriname zijn leven in dit geboorteland opnieuw kan opnemen. U kan bovendien ook bij uw moeder terecht voor steun. U onderhoudt nog contact met haar, ze heeft in Suriname haar eigen woonst en werkt er teelt er haar eigen grond (CGVS p.5,7). Uw redenering dat uw moeder niet voor u zal kunnen zorgen aangezien u een zwerver zou zijn kan niet worden weerhouden daar eerder bleek dat u deze vrees niet aannemelijk hebt gemaakt (CGVS p.10). Ook uw bezwaar dat ze nog voor haar andere kinderen moet zorgen doet geen afbreuk aan voornoemde vaststellingen (CGVS p.10).

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u bij terugkeer in een mensonwaardige situatie zou terecht komen die gelijkgesteld kan worden met het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van voorgaande blijkt niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u ingediende documenten die nog niet werden besproken kunnen bovenstaande vaststellingen eveneens niet wijzigen. Uw paspoorten bevestigen uw identiteit en uw nationaliteit, dewelke hier niet ter discussie staan. Uw militair paspoort, uw arbeidsovereenkomst bij het leger, de communicatie in verband met uw loonsverhoging, uw diploma's en attesten van uw werk in het leger, legt u voor om uw werk als militair aan te tonen. Dit wordt evenmin betwist, doch zijn deze stukken niet in staat een ander licht te werpen op voorgaande verklaringen en vaststellingen. De toestemming van het leger om naar het buitenland te reizen in 2014 en uw verlofaanvraag in 2016 vallen onder dezelfde noemer. De overige internetartikels handelen over de (politieke) geschiedenis van Suriname, de gerechtelijke procedures tegen Desi Bouterse en het beroep tegen zijn veroordeling. Verder bespreken de artikels perikelen binnen de Surinaamse politiek, binnen het Surinaamse leger en het verzet daartegen (zie ingediende documenten nrs 11 en 12). Hieruit blijkt evenwel niet dat u bij een terugkeer naar Suriname gevaar zou lopen op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert aan als volgt:

"Enig middel: schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schending van de materiële motiveringsplicht, schending van de zorgvuldigheidsverplichting

Eerste onderdeel.

-Verzoeker heeft bij zijn aankomst in België niet onmiddellijk een asielaanvraag ingediend.

Echter een laattijdige asielaanvraag kan geen argument vormen om de aanvraag te verwerpen en/of de geloofwaardigheid van zijn vrees in twijfel te stellen.

De UN High Commissioner for Refugees (hierna: UNCHR) heeft al meermaals herhaald dat het laattijdig indienen van een asielaanvraag niet mag aanzien worden als een aanwijzing van een gebrek aan vrees van een asielzoeker. De UNCHR merkt terecht op dat een instantie rekening dient te houden met de factoren die aanleiding hebben gegeven tot een laattijdige asielaanvraag: "The decision-maker should consider whether the applicant's failure to apply for international protection at the earliest opportunity was due to a desire to achieve security, albeit temporary' and in an irregular manner. The decision-maker should bear in mind the effects of disorientation, language barriers, anxiety, and/or fear in this regard. The applicant [...] may' be under the control of others who have cautioned against or prevented an application being lodged. Alternatively, an applicant may have delayed making an asylum claim through fear or mistrust of the authorities, or doubts about the procedure rendering a just outcome. The decision maker should also take into account the effect of any trauma experienced, the symptoms of trauma, including avoidance, dissociation, and shame, may mean that an applicant does not make an application for international protection until compelled by circumstances such as the threat of forced return. "

Uit het asielrelaas van verzoeker komt duidelijk naar boven dat hij Suriname ontvluchtte omwille van de problemen die hij daar had. Het vooruitzicht van een gedwongen terugkeer heeft de verzoeker de beslissing om een asielaanvraag in te dienen, doen nemen.

Dat hij dan ook pas in januari 2020 een asielaanvraag heeft ingediend, mag an sich geen beletsel vormen om zijn geloofwaardigheid in vraag te stellen.

-Verzoeker wordt verweten dat hij zijn relaas niet kan staven. Het CGVS haalt in haar beslissing aan dat op verzoeker de bewijslast ligt. Daarbij vraagt de CG echter een onmogelijke bewijslast van verzoeker. Aan verzoeker moet het voordeel van de twijfel worden gegeven.

De UNCHR herinnert er tevens aan dat het voor een asielzoeker al te vaak onmogelijk is om elk onderdeel van zijn verhaal te 'bewijzen': "It is hardly possible for a refugee to 'prove' every part of his case and, indeed, if this were a requirement the majority of refugees would not be recognized. It is therefore frequently necessary to give the applicant the benefit of the doubt. "

Bovendien is het relaas van verzoeker in de lijn van tal van informatie en internetartikelen die vrij te vinden zijn op het internet.

[https://www.waterkant.net/suriname/2016/11/15/surinaamse-militairen-woorden-](https://www.waterkant.net/suriname/2016/11/15/surinaamse-militairen-woorden-economischuitgebut/?amp)

[economischuitgebut/?amp](https://www.waterkant.net/suriname/2016/11/15/surinaamse-militairen-woorden-economischuitgebut/?amp): "Binnen het leger vindt grof misbruik plaats. Het betreft vooral het verkeerd inzetten van manschappen die de politie ondersteunden in de speciale eenheid Faya Blo. Volgens de Ware Tijd moeten militairen autohandelszaken en goudwinningsbedrijven bewaken. Het borrelt. Er zijn manschappen die het niet over zich heen willen laten gaan en uit de school klappen. Gewezen wordt op de bijzondere taak van leger en manschappen. Volgens de grondwet is de taak van het Nationaal Leger niets anders dan het bewaken van het grondgebied en de soevereiniteit van Suriname. Vanuit het leger is er nog geen reactie. "Als ik wat zeg, zal ik het aan alle media vertellen ", zegt majoor Harry Kassels, commandant van Faya Blo.

Verzoeker werd ingezet voor andere dan militaire doeleinden waar hij niet meer mee kon leven. Hij besloot daarom het leger te verlaten wat enkel kon door het land te verlaten, vermits ontslag niet werd toegestaan.

Verzoeker is de mening toegedaan dat de vormen van bedreiging die hij reeds ondergaan heeft, een vervolging uitmaken zoals bedoeld in de Conventie van Genève en artikel 48/3, §2 van de Vreemdelingenwet.

-Verzoeker wordt tevens verweten dat hij geen idee heeft welke straf hij riskeert voor desertie bij een terugkeer naar Suriname. Het feit dat hij de praktijk kent volstaat niet volgens de CG.

Verzoeker heeft nochtans duidelijk tijdens het interview gesteld dat hij een gevangenisstraf riskeert en dat hij uit ervaring weet dat gevangenen worden platgespoten waarna ze als drugsverslaafden en daklozen, zwervers niet meer au sérieux worden genomen en geloofd worden.

Verzoeker kent de exacte straf niet maar zegt duidelijk te weten een gevangenisstraf te riskeren.

-De bestreden beslissing is onjuist gemotiveerd, onzorgvuldig tot stand gekomen en schendt artikel 48/3 VW.

Tweede onderdeel.

-Art. 48/4. § 1 :

"De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. "

Volgens verzoeker lijdt het geen twijfel dat een terugkeer naar Suriname hem aan ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zal blootstellen zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist dat Suriname een veilig land voor hem zou zijn. Verzoeker is van oordeel dat hij naar het land van herkomst, zijnde Suriname, zal worden uitgewezen zonder dat er een onderzoek naar art. 3 EVRM werd gevoerd. Nochtans is verweerster maar al te goed op de hoogte van de dagdagelijkse mensenrechtenschendingen en de corruptie aldaar.

<https://www.ecoi.net/en/document/2004156.html>:

"Corruption: Allegations of corruption remained prevalent as the economy stabilized. Allegations included government contracting to political party insiders and supporters. There continued to be

questions regarding the transparency of government decisions to issue mineral and timber concession rights. There was a continuing widespread perception that officials used public power for private gain. Civil society, media, and other nongovernmental parties particularly scrutinized and criticized the Ministries of Public Works, Social Affairs, Public Health, Finance, Regional Development, and Physical Planning, alleging widespread corruption and favoritism.”

Uit de aangehaalde informatie en het relaas van verzoeker kan niet worden afgeleid dat verzoeker geen risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 van artikel 48/4VW.

Verzoeker vreest zoals eerder uiteengezet nog steeds voor zijn vrijheid en leven omdat hij het leger heeft verlaten. Verzoeker wordt er blootgesteld aan de schending van de meest fundamentele mensenrechten, namelijk recht op lichamelijke integriteit en recht op leven ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Conclusie.

In het licht van het voorgaande vraagt verzoeker dan ook dat hij zou worden gehoord door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat de Raad verzoeker erkent als politiek vluchteling minstens hem het subsidiaire beschermingsstatuut verleent, ondergeschikt dat de Raad de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vernietigt en het dossier terugstuurt naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen alleszins de bestreden beslissing hervormt en tenslotte vraagt verzoeker de verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding.”

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Wat de vluchtelingenstatus betreft, steunt de bestreden beslissing op goede gronden en deze wordt bij gebrek aan een dienstig verweer overgenomen:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u slechts een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw teruggrijving of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdelen, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek. U diende namelijk pas een verzoek om internationale bescherming in nadat de Belgische autoriteiten hadden beslist u vast te houden en hadden beslist om u van het grondgebied te verwijderen, nadat u eerder geen gevolg had gegeven aan bevelen om het grondgebied te verlaten dat u betekend werd op 22 juni 2018, op 19 maart 2019 en op 24 oktober 2019, en nadat u zich verzet had tegen een repatriëringspoging op 19 december 2019.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst kan er gewezen worden op de vaststelling dat uw houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst kan en mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming, quod non in casu. Hoewel u reeds op 10 oktober 2017 aankwam

in België verzocht u niet onmiddellijk om internationale bescherming. Toen u op 22 juni 2018, op 19 maart 2019 en op 24 oktober 2019 een bevel werd betekend om het grondgebied te verlaten, liet u eveneens na de Belgische autoriteiten om internationale bescherming te verzoeken. Evenmin maakte u uw vrees kenbaar toen u op 25 november 2019 werd aangehouden door de politie. Integendeel, toen u onmiddellijk na uw arrestatie gevraagd werd om welke redenen u niet naar uw land van herkomst was teruggekeerd of kan terugkeren, antwoordde u slechts dat u een verblijf hebt aangevraagd in België. U gaf aan naar België te zijn gekomen om hier samen met uw vriendin te verblijven (Formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling, 25 november 2019, vragen 2 en 3). Pas op 30 januari 2020 – i.e. vijf dagen voor de tweede poging om u naar Suriname te repatriëren, meer dan twee maanden na uw opsluiting in het Centrum voor Illegalen te Merksplas en meer dan twee jaar nadat u in België aankwam en uw Nederlands visum verlopen was – verzocht u om internationale bescherming. Geconfronteerd met dit laattijdig verzoek gaf u aan dat u op een andere manier trachtte in België te verblijven en verscheidene keren een aanvraag tot gezinshereniging had ingediend maar deze telkens werden geweigerd (zie notities persoonlijk onderhoud d.d. 28/02/2020 op het CGVS, hierna CGVS, p.11,16). U wilde tevens uw verleden in Suriname als soldaat achter u laten en dacht dat door in het buitenland erover te praten u uw verblijfskansen zou verkleinen (CGVS p.11). Nadien stelt u dan weer dat u niet wist dat u bescherming kon aanvragen (CGVS p.11,16). Dat u doorheen uw verblijf van twee jaar in België niet gehoord zou hebben van de mogelijkheid om internationale bescherming aan te vragen is allerm minst aannemelijk. Uw wijzigende argumenten volstaan geenszins om het laattijdig karakter van uw verzoek om internationale bescherming te rechtvaardigen. Hieruit blijkt slechts dat uw verzoek louter is ingediend teneinde de uitvoering van een op handen zijnde beslissing die tot uw verwijdering zou leiden, uit te stellen of te vrijdelen. Een dergelijke houding kan slechts gezien worden als een ernstige indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Als dusdanig relateert deze vaststelling op voorhand reeds de ernst en de geloofwaardigheid van de door u geschetste vrees bij terugkeer op bijzonder ernstige wijze.

U verklaarde Suriname te hebben verlaten omdat u de opdrachten die u als militair werden toegewezen niet meer zag zitten (CGVS p.8-9). U moest zich buiten de normale posten van het leger begeven in het binnenland, er mensen verjagen en bewakingsopdrachten uitvoeren teneinde de privébelangen van hooggeplaatste figuren te verzekeren (CGVS p.8-9,13). U besloot om Suriname definitief te verlaten en pleegde desertie uit het leger. U vreest als gevolg van uw desertie bij een terugkeer gearresteerd en gedood of mishandeld te worden (CGVS p.9).

In de eerste plaats dient opgemerkt te worden dat u merkwaardig slecht op de hoogte bent van de mogelijke straf die u boven het hoofd zou hangen voor desertie. U heeft er immers geen idee van welke strafrechtelijke vervolging u boven het hoofd hangt (CGVS p.11). Het mag verbazen dat u in uw jarenlange verblijf in het buitenland uw mogelijke straf nooit zou hebben opgezocht. Uit het administratief dossier blijkt dat deze informatie vrij beschikbaar is op het internet. U was bovendien al sinds voor 2014 het idee genegen om het leger te verlaten (CGVS p.13,16). Uw stelling dat u de praktijk wel kent maar de theorie niet, kan geen verschoning bieden (CGVS p.11). Uw onwetendheid over uw mogelijke straf tast reeds de ernst van uw beweerde vrees aan.

Vooreerst moet er op gewezen worden dat u uw vele pogingen om het leger te verlaten middels ontslag niet aantoot (CGVS p.10). U beweert dat u heel veel keren poogde om u ontslag in te dienen maar dat het u steeds geweigerd werd. Hoewel u telkens een schriftelijke aanvraag indiende antwoordt u op de vraag naar een schriftelijk spoor van uw pogingen om ontslag te nemen dat u niets kan voorleggen omdat ze uw verzoeken niet in overweging namen (CGVS p.10). Evenmin probeert u aan de hand van objectieve informatie uw these te staven dat ontslag nemen uit het Surinaamse leger niet mogelijk is. Dat u niet kan aantonen dat u daadwerkelijke pogingen deed om uit het Surinaamse leger ontslagen te worden schaadt het geloof in uw voorstelling dat u als deserteur een zware straf vreest bij terugkeer naar Suriname. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u vreest om gedood of tijdens uw detentieperiode 'platgespoten' te worden met drugs en u vervolgens een zwerver zal worden en uw geloofwaardigheid zal verliezen (CGVS p.9-10). U berust zich eveneens op louter blote beweringen die u dus niet aantoot. Evenmin beschikt het CGVS over informatie over dergelijke praktijken. Uw argumentatie dat u geen enkele ex-militair kent die normaal uit het leger kwam, kan hier niets aan bijbrengen. Des te meer omdat u er geen concrete voorbeelden van kan geven (CGVS p.10). Daarenboven kan er uit de stukken die u wel neerlegt geenszins opgemaakt worden dat bij terugkeer naar Suriname uw rechten zouden geschonden worden of dat u geen of een oneerlijk proces zou krijgen. Uit de eerste en tweede uitnodiging tot verweer (zie ingediende documenten nrs 6 en 9) blijkt enkel dat u wordt opgeroepen aangezien u ongeoorloofd afwezig was en dat dit consequenties met zich meebrengt. Uw plichtsverzuim door deze afwezigheid vormt een grond voor ontslag waartegen u in verweer kon gaan, zo staat er te

lezen. U wordt louter opgeroepen tot verweer. Opvallend genoeg riskeert u dus ontslagen te worden, hetgeen u net wou bereiken. Er kan uit deze documenten dan ook niet worden opgemaakt dat u wegens desertie disproportioneel gestraft zou worden of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. Indien u werkelijk verschillende keren trachtte uw ontslag in te dienen, en u vervolgd zou worden omwille van desertie en hierdoor zal worden gefolterd, zoals u toch beweert, mag verwacht worden dat u dit zou kunnen staven met meer elementen dan enkel (ontoereikende) verklaringen en twee oproepingsbrieven tot verweer.

De internetartikels die u voorlegt over de omgekomen collega-militairen zijn niet van die aard om bovenstaande constatering te veranderen (zie ingediende documenten nr 7 en 11). Mario Vlijter kwam om tijdens zijn werk voor het Directoraat Nationale Veiligheid in een goudkamp tijdens een gewapende overval van een bende Brazilianen, aldus het eerste artikel. Jozef Dankoi kwam volgens het tweede artikel vermoedelijk om door een misdrijf. Het derde artikel maakt enkel gewag van twee militairen die omkwamen bij een bootongeval. De militairen hadden hun post verlaten zonder toestemming. Uit het laatste artikel blijkt trouwens dat militairen wel vaker hun post ongewettigd verlaten om elders geld bij te verdienen. Tot slot hebben de autoriteiten vijf andere betrokken militairen reeds verhoord en is het onderzoek nog lopende. Het laatste artikel handelt over het verdacht overlijden van een ex-militair. In dit artikel wordt geen melding gemaakt van desertie en er kan evenmin uit opgemaakt worden dat de Surinaamse autoriteiten betrokken zouden zijn bij zijn overlijden. Deze drie artikels kunnen uw beweringen over desertie uit het Surinaamse leger of de bestraffingswijze van desertie door het Surinaamse leger op geen enkele wijze staven.

Daarnaast alludeert u met uw verwijzing naar een bestaan als zwerver op een moeilijke socio-economische situatie waarin u terecht zou komen in Suriname. Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat u uw middelbare schooldiploma hebt behaald en nadien negen jaar hebt gewerkt in het leger tot aan uw vertrek en dit als chauffeur en gewondenverzorger (CGVS p.6). U heeft in België tevens werk gevonden en er als machineoperator gewerkt (CGVS p.6). Van u, een gezonde volwassene man, die zelfstandig zijn vlucht uit zijn thuisland organiseerde en jaren in het buitenland zijn plan kon trekken, kan verwacht worden dat hij bij een terugkeer naar Suriname zijn leven in dit geboorteland opnieuw kan opnemen. U kan bovendien ook bij uw moeder terecht voor steun. U onderhoudt nog contact met haar, ze heeft in Suriname haar eigen woonst en werkt er teelt er haar eigen grond (CGVS p.5,7). Uw redenering dat uw moeder niet voor u zal kunnen zorgen aangezien u een zwerver zou zijn kan niet worden weerhouden daar eerder bleek dat u deze vrees niet aannemelijk hebt gemaakt (CGVS p.10). Ook uw bezwaar dat ze nog voor haar andere kinderen moet zorgen doet geen afbreuk aan voornoemde vaststellingen (CGVS p.10).

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u bij terugkeer in een mensonwaardige situatie zou terecht komen die gelijkgesteld kan worden met het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van voorgaande blijkt niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u ingediende documenten die nog niet werden besproken kunnen bovenstaande vaststellingen eveneens niet wijzigen. Uw paspoorten bevestigen uw identiteit en uw nationaliteit, dewelke hier niet ter discussie staan. Uw militair paspoort, uw arbeidsovereenkomst bij het leger, de communicatie in verband met uw loonsverhoging, uw diploma's en attesten van uw werk in het leger, legt u voor om uw werk als militair aan te tonen. Dit wordt evenmin betwist, doch zijn deze stukken niet in staat een ander licht te werpen op voorgaande verklaringen en vaststellingen. De toestemming van het leger om naar het buitenland te reizen in 2014 en uw verlofaanvraag in 2016 vallen onder dezelfde noemer. De overige internetartikels handelen over de (politieke) geschiedenis van Suriname, de gerechtelijke procedures tegen Desi Bouterse en het beroep tegen zijn veroordeling. Verder bespreken de artikels perikelen binnen de Surinaamse politiek, binnen het Surinaamse leger en het verzet daartegen (zie ingediende documenten nrs 11 en 12). Hieruit blijkt evenwel niet dat u bij een terugkeer naar Suriname gevaar zou lopen op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade."

Verzoeker ontkent slechts de vaststelling dat hij zijn verzoek om internationale bescherming laattijdig heeft gedaan, terwijl zijn uitleg hiervoor geenszins de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing hieromtrent kan weerleggen.

Het betoog in het verzoekschrift dat bouwt op de premisse dat verzoeker vervolging vreest of problemen van algemene aard omwille van desertie, strookt niet met de motivering van de bestreden beslissing. Er wordt immers terecht gemotiveerd dat verzoekers beweringen over een vervolging of een ernstige schade door de Surinaamse autoriteiten geen steek houden.

Verzoeker meent dat hij in de mate van het mogelijke bewijsstukken heeft aangebracht. Dit argument, alsook de bijgebrachte richtlijnen van UNHCR en het artikel van waterkant.net werpen geen ander licht op de beoordeling van de stukken in de bestreden beslissing.

Een loutere herhaling en volharding in een ongeloofwaardig relaas is geen dienstig verweer.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Met betrekking tot artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet stelt de Raad dat verzoeker zich niet kan steunen de ongeloofwaardige elementen die reeds werden beoordeeld bij het onderzoek naar de toekenning van de vluchtelingenstatus teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar Suriname een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) of b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt met de informatie van ecoi.net over corruptie geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in Suriname sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het dossier voor de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Suriname een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes april tweeduizend twintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. VAN CAMP